

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/49/2012
Identifikačné číslo spisu: 7009201178
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2013
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Baricová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2013:7009201178.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu G., bytom L., zastúpeného JUDr. Jozefom Olejom, advokátom, so sídlom advokátskej kancelárie Kukučínova 19, Košice, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Mierová č. 23, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 10130/2009-1409 z 05. mája 2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/97/2009-95 z 28. júna 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/97/2009-95 z 28. júna 2012 m e n í tak, že žalobu žalobcu z a m i e t a .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie Colného riaditeľstva SR z 05.05.2009 č. 10130/2009-1409 ako aj prvostupňové rozhodnutie Colného úradu v Michalovciach z 13.01.2009 č. R.9/2009-5334, na základe ktorého bol žalobca podľa § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 200/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru colníka v stálej štátnej službe vo funkcii hlavný colný referent pre hrubé porušenie základných povinností stanovených v § 44 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 200/1998 Z. z..

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pre správne konanie o skončení služobného pomeru colníka je relevantným právnym predpisom zákon o ochrane pred odpočúvaním. Citujúc príslušné ustanovenia zákona o ochrane pred odpočúvaním je podľa názoru krajského súdu zákonnú podmienku uvedenú v § 3 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z. z. z 24.04.2003 o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 166/2003 Z. z.“

alebo „zákon o ochrane pred odpočúvaním“) potrebné skúmať v správnom konaní.

Ďalej uviedol, že z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia, ako aj z obsahu spisu vyplýva, že protiprávne konanie, ktoré bolo dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru colníka, a ktoré žalovaný kvalifikoval ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, bolo preukázané úradným záznamom riaditeľa colného úradu, ktorý sa oboznámil so zvukovým a obrazovým záznamom, ktorý mu sprístupnil vyšetrovateľ Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby. Odboru inšpekčnej služby, IV. Inšpekčné oddelenie, a ďalším dôkazom bol úradný záznam zo dňa 13.03.2009 č. 7826/2009-5300-IMT spísaný námestníkom riaditeľa colného úradu, z ktorého vyplýva, že sa oboznámil s dôkaznými materiálmi vyšetrovacieho spisu ČVS: SKIS-130/IS-V-2008 a z neho zistil skutočnosti, ktoré boli dôvodom na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru colníka.

Citujúc ustanovenie § 7 ods. 1, 2 a 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním krajský súd skonštatoval, že uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby, IV. Inšpekčné oddelenie z 02.12.2008 ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008 bolo žalobcovi vznesené obvinenie zo spolupáchateľstva zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa v súbehu so zločinom podielníctva. Keďže vzhľadom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky je pre posúdenie veci rozhodujúca právna otázka sprístupnenia obrazovo-zvukových záznamov colným orgánom pre účely vo veciach služobného pomeru colníkov je potrebné, aby správne orgány uviedol, či v danom prípade išlo o súčinnosť polície a colných orgánov, a či a z akých dôvodov obrazovo-zvukový záznam nebol použitý v rozpore s citovanými ustanoveniami Trestného poriadku, zákona o ochrane pred odpočúvaním a zákona o štátnej službe colníkov. Po vyriešení týchto základných otázok bude možné sa zaoberať ďalšími námietkami žalobcu, t. j. využitím jeho práva nevypovedať a jeho dôsledok na konanie o skončení služobného pomeru, neakceptovanie prezumpcie neviny a námietkou nesprávneho právneho posúdenia, tak ako to vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20.03.2012 č. k. 4Sžo/1/2011-78.

Z vyššie uvedeného dôvodu Krajský súd v Košiciach rozhodol, že v danom prípade je tu dôvod na zrušenia rozhodnutia Colného riaditeľstva Slovenskej republiky z 05.05.2009 č. 10130/2009-1409 a rozhodnutia Colného úradu v Michalovciach z 13.01.2009 č. R.9/2009-5334.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v sume.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu je nezákonné, zmätočné a krajský súd nesprávne právne vec posúdil, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe, že Najvyšší súd Slovenskej republiky zmení rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/97/2009 zo dňa 28.06.2012 tak, že žalobu žalobcu zamietne.

Žalovaný k poukazu na nerešpektovanie právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Sžo/1/2011 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/97/2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, cituje, že „v prejednávanej veci sa krajský súd dostatočne a vyčerpávajúco, spôsobom nevysporiadal s relevantnými námietkami, ktoré uplatnil žalobca v žalobe (spochybniteľnosť zákonnosti použitia prostriedkov ITP, práva na odmietnutie výpovede a jeho dôsledok na posúdenie veci správnym orgánom, neakceptovanie prezumpcie neviny. Námietka nesprávneho právneho posúdenia veci), účastník má v konkrétnej prejednávanej veci právo na dostatočne odôvodnený názor súdu a nestačí len odkazovať na predchádzajúce rozhodnutia správnych orgánov.

Keďže v prejednávanej veci nedal súd v odôvodnení rozhodnutia odpoveď na všetky právne relevantné námietky žalobcu a v podstate ich v odôvodnení ani neuviedol, z odôvodnenia nie je zjavné akými Úvahami sa súd riadil pri uzatváraní záveru a skutkovom stave, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu žalobcu, resp. prečo považuje jeho námietky za neopodstatnené, treba považovať takýto rozsudok za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, nedávajúci dostatočné záruky preto, že bol vydaný spôsobom, ktorý by zabezpečil ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky musel napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ v spojení s § 250i ods. 2 OSP a s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

V ďalšom konaní krajský súd prejednáva vec v medziach podaného opravného prostriedku, dôsledne sa vysporiada so všetkými námietkami žalobcu a znova onom rozhodne a svoje rozhodnutie riadne zdôvodní. Odvolací súd súčasne dáva do pozornosti, že hoci sa žalobca v dôvodoch žaloby sústredil na

tie dôvody prepustenia zo služobného pomeru, ktoré sú svojím obsahom zhodné aj s dôvodmi trestného stíhania resp. súvisia s trestným stíhaním, krajský súd sa musí s preskúmaným rozhodnutím zaoberať ako s jedným celkom. Teda aj s dôvodmi, ktoré vymedzujú porušenie povinností žalobcu ako nadriadeného (povereného úlohami nadriadeného) podľa § 45 zákona.

Podľa ustanovenia § 250ja ods. 4 OSP platí, že súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.“.

Takto potom krajský súd sa v konaní mal vysporiadať s námietkami žalobcu, čo však neurobil a nedôvodne zrušil rozhodnutie. Správny orgán sa s uvedenými námietkami v správnom konaní vysporiadať už nemôže, pretože mu uplynula lehota na vydanie nového rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru.

Ďalej uviedol, že súd pri preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu sa podľa tohto ustanovenia zameriava najmä na procesný postup správneho orgánu, či sa v konaní nevyskytli takéto vady. Ide napríklad o prípady, ak by rozhodoval pracovník správneho orgánu, ktorý bol vylúčený; správny orgán odmietol vykonať navrhované dôkazy, lebo ich dopredu považoval za nevierohodné, alebo účastníkom konania bolo znemožnené sa k veci vyjadrovať. Súd považuje za vadu konania nevysporiadanie sa s námietkou oprávnenosti využitia obrazovo-zvukového záznamu.

V tejto súvislosti dal do pozornosti, že pri rozhodovaní správnych orgánov, žalobca námietku zákonnosti predmetného obrazovo-zvukového záznamu nevzniesol, prvý krát ju použil až v žalobe. Podľa žalovaného súd v správnom súdnictve má preskúmať rozhodnutie v rozsahu v akom bolo napadnuté odvolaním. Správne súdnictvo nemá nahrádzať odvolacie konanie, avšak ak by súd vykonal dôkaz prehratím obrazovo-zvukového záznamu, mal sa tak, ako mu určil Najvyšší súd Slovenskej republiky vysporiadať s námietkou zákonnosti jeho použitia.

Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že dôvod na zrušenie, t. j. zistenie vady v konaní správneho orgánu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia podľa žalovaného neexistuje.

K zdôvodneniu zákonnosti použitia obrazovo-zvukového záznamu v konaní o prepustení zo služobného pomeru colníka s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 5/2011-77 z 15.12.2011, žalovaný uviedol, že z predmetného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky jednoznačne vyplýva, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Sžo/161/2010 bol zrušený z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, čo malo za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu a základného práva na súkromie.

Bol toho názoru, že v danom prípade bolo v konaní jednoznačne zistené a dôkazné preukázané, že obrazovo -zvukové záznamy boli vyhotovené v súlade so zákonom orgánmi činnými v trestnom konaní na účely trestného konania, a orgány činné v trestnom konaní ich v súlade so zákonom č. 166/2003 Z. z. poskytli, resp. sprístupnili colným orgánom, na účely konania vo veci služobného pomeru.

Z vyššie uvedených dôvodov sa žalovaný nestotožnil s právnym názorom krajského súdu, že v konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, v ktorom bol použitý ako obrazovo-zvukový záznam, nebolo preukázané, že uvedené obrazovo-zvukové záznamy neboli vyhotovené a poskytnuté colným orgánom v súlade so zákonom, a je preto potrebné objasňovať otázku sprístupnenia obrazovo-zvukových záznamov colným orgánom pre účely vo veciach služobného pomeru colníkov a skutočnosť, či tento záznam bol či nebol použitý v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku. Žalovaný bol toho názoru, že vychádzajúc z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 5/2011-77 z 15.12.2011 vyplýva, že Trestný poriadok v § 114 upravuje použitie informačno-technických prostriedkov len v trestnom konaní a použitie obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami v iných konaniach, resp. pre účely iných konaní upravuje zákon č. 166/2003 Z. z..

Na záver uviedol, že konanie vo veciach služobného pomeru colníka je samostatným konaním, nezávislým od trestného konania, v ktorom sa nerozhoduje o vine colníka zo spáchania trestného činu. Príslušný nadriadený však musí v zmysle zákona č. 200/1998 Z. z. konať a rozhodnúť o jeho prepustení, ak bolo zistené a preukázané porušenie služobnej prisahy a hrubé porušenie služobných povinností colníka, tak ako tomu bolo v danom prípade.

Podľa názoru žalovaného preskúmané rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu boli vydané v súlade so zákonom, vychádzajú zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, majú požadované formálne a obsahové náležitosti a sú dostatočne odôvodnené. Z administratívneho spisu

žalovaného, z ktorého bolo potrebné pri súdnom prieskume rozhodnutia vychádzať, vyplýva, že správne orgány konali na základe zákonne získaných dôkazov a zistené skutočnosti preukazujú, že v konaní o prepustení zo služobného pomeru colníka nie sú žiadne pochybnosti o dôkazoch a dôvodoch na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru colníka, nakoľko porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom zo strany žalobcu bolo preukázané a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalovaného a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Uviedol, že odôvodnenie odvolania žalovaného nepovažuje za dôvodné s poukazom na skutočnosť, že informácie z informačno-technických prostriedkov, ktoré slúžili ako jediný dôkaz pre jeho údajné porušenie služobnej prísahy, a teda ako jediný dôvod pre jeho prepustenie zo služobného pomeru, bolo získané v právnom režime danom Trestným poriadkom, teda v trestnom konaní. Vyplýva to z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia proti jeho osobe ČVS: SKIS-130AS-V-2008 zo dňa 02.12.2008, kde na str. 5 sa uvádza, že trestné stíhanie vo veci bolo začaté 09.09.2008 a až následne na základe príkazu sudcu špeciálneho súdu v Pezinku boli využité informačno-technické prostriedky podľa § 114 Trestného poriadku. Tomu zodpovedá časové použitie ITP, a to podľa príslušných záznamov z r. 2008. Je teda jednoznačne určené, že ide o použitie ITP podľa Trestného poriadku a nie podľa zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním. Z uvedeného dôvodu dôkazy získané v trestnom konaní možno použiť len v konkrétnom trestnom konaní, pre ktoré dal súhlas sudca a nie v iných trestných konaniach, prípadne v iných konaniach mimo konkrétneho trestného konania.

Dôvodom zakotvenia tejto skutočnosti v ustanovení § 114 ods. 7 Trestného poriadku je skutočnosť, že len orgány činné v trestnom konaní a najmä súd môžu pri rozhodovaní o merite veci posúdiť, či v konkrétnej trestnej veci sa ITP použili legálne (či bol postup v súlade so zákonom), legitímne (či dôvod na zásah do súkromia osoby je v súlade s ochrannou verejného záujmu) a proporcionálne (či sledovaný cieľ konania nemožno dosiahnuť miernejšími prostriedkami), čo jednoznačne vyžadujú medzinárodné štandardy a európska judikatúra. Posúdenie ich schopnosti byť dôkazom v konkrétnej trestnej veci sa odrazí v odôvodnení právoplatného rozhodnutia trestného orgánu, ktoré slúži ako právny titul pre ďalší postup pri riešení napr. pracovnoprávných, resp. služobných pomerov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného je potrebné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 10130/2009-1409 zo dňa 05.05.2009, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie riaditeľa Colného úradu v Michalovciach č. R.9/2009-5334 zo dňa 13.01.2009, ktorým bol žalobca podľa § 183 ods. 1 písm. c/ zákona č. 200/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru colníka v stálej štátnej službe vo funkcii hlavný colný referent pre hrubé porušenie základných povinností stanovených

v § 44 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 200/1998 Z. z..

Predpokladom vzniku služobného pomeru colníka je zloženie služobnej prisahy, v ktorej je subsumovaný sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku (§ 17 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z.).

Služobná disciplína colníkov spočíva v dôslednom plnení služobných povinností, ktoré sú ustanovené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 43 zákona č. 200/1998 Z. z.).

Podľa § 44 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 200/1998 Z. z. je colník povinný:

a/ plniť svedomité úlohy, ktoré sú uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,

b/ vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas,

g/ v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť colnej správy alebo ohroziť dôveru k colnej správe,

h/ dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa § 45 ods. 3 písm. a/, c/, d/, a f/ zákona č. 200/1998 Z. z. nadriadený je povinný:

a/ organizovať, riadiť, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených colníkov,

c/ zabezpečovať, aby colníci boli na výkon štátnej služby odborne vycvičení a vyškolení,

d/ odmeňovať príkladné plnenie služobných povinností a navrhovať alebo vyvodzovať dôsledky z porušovania služobných povinností,

f/ zabezpečovať dodržiavanie príslušných právnych predpisov spojených s výkonom štátnej služby colníka.

Náležitosti rozhodnutia sú upravené v ustanovení § 230 ods. 1 až 7 zákona č. 200/1998 Z. z..

Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil personálny rozkaz riaditeľa Colného úradu v Michalovciach, zo dňa 13.01.2009, ktorým bol žalobca podľa § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru colníka z dôvodu, že nevykonával riadne štátnu službu, počas ktorej si neplnil svedomitú úlohu uloženú mu zákonom č. 200/1998 Z. z., čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti colníka uvedené v § 44 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 200/1998 Z. z., a to tým, že dňa 18.10.2008, 26.10.2008, 30.10.2008 a 15.11.2008 na stanovisku č. 1 na hranici medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou nevydal rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadnutí alebo úschove tovaru, o ktorom bolo pri colnej kontrole cestujúcich zistené, že sa na územie SR dováža v rozpore s colnými predpismi, kde po zistení, že sa cestujúci dopustili colných priestupkov nepostupoval podľa ustanovenia § 72 a nasl. ustanovení zákona č. 199/2004 Z. z. - Colný zákon a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Colný zákon“), ani tento tovar nezaevidoval do príslušnej evidencie vedenej na pobočke colného úradu Čierna nad Tisou, čím umožnil, aby tento tovar unikol spod colného dohľadu.

Žalobca si ďalej nesplnil povinnosti nadriadeného, ktoré sú uložené v § 45 písm. a/, c/, d/ a f/ zákona č. 200/1998 Z. z., a to organizovať, riadiť, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených colníkov, vyvodzovať dôsledky z porušovania služobných povinností a viesť colníkov k služobnej disciplíne a zabezpečovať dodržiavanie príslušných právnych predpisov spojených s výkonom štátnej služby colníka, pretože v dňoch 18.10.2008, 26.10.2008, 30.10.2008 a 15.11.2008 po vykonaní colnej kontroly u cestujúcich mal vedomosť o tom, že jemu podriadení colníci nerozhodli o zaistení tovaru, o ktorom bolo pri colnej kontrole cestujúcich zistené, že sa na územie SR dováža v rozpore s colnými predpismi a aj to, že jemu podriadení colníci po zistení colných priestupkov u cestujúcich nepostupovali podľa ustanovenia § 72 Colného zákona aj o tom, že tovar zistený pri colných kontrolách u cestujúcich nie je zapísaný v prvotnej evidencii na PCÚ Čierna nad Tisou a neprijal žiadne opatrenie, aby k tomuto

konaniu nedochádzalo. Uvedeným konaním žalobca porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Žalobca podal v zákonnej lehote žalobu a domáhal sa zrušenia rozhodnutia žalovaného ako i prvostupňového rozhodnutia riaditeľa Colného úradu Michalovce. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 6S/97/2009-53 zo dňa 21.10.2010 žalobou napadnuté rozhodnutie potvrdil a žalobu zamietol. Žalobca podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie a Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 4Sžo/1/2011 zo dňa 20.03.2012 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Košiciach v novom konaní napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Svoje rozhodnutie oprel o Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 5/2011-77 zo dňa 15.12.2011, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3Sžo/161/2010 porušil článok 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Voči uvedenému rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie.

Úlohou najvyššieho ako aj krajského súdu v tomto preskúmvacom konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z. z. z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Podľa § 183 ods. 1 písm. c/ zákona č. 200/1998 Z. z. (účinnom do 31.08.2009) sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podmienkami prepustenia zo služobného pomeru podľa § 183ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z. z. sú jednak:

1/ porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jednak 2/ jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že v danom prípade je tu dôvod na zrušenie rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu z dôvodu, že sa v konaní vyskytla vada, ktorá mohla ovplyvniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia, tak s takýmto názorom krajského súdu nie je možné súhlasiť.

V správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 druhá veta OSP).

Za nevyhnutné dôkazy treba považovať tie, ktorých vykonanie slúži účelu správneho súdnictva, ktorý je stanovený v § 244 OSP. Sú to predovšetkým dôkazy na posúdenie odbornej otázky, dôkazy na posúdenie podstaty námietok žalobcu proti napadnutému rozhodnutiu alebo dôkazy na posúdenie tvrdení žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach. Tieto dôkazy bude súd vykonávať v medziach žaloby.

Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V konaniach o žalobách súd zásadne skúma predovšetkým dôvodnosť žaloby. Podľa súčasnej právnej úpravy pri preskúmvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Na vady, ktoré nie sú žalobcovi na ujmu alebo ktoré žalobca sám zavinil, súd neprihliada. Dôvodom zrušenia rozhodnutia správneho orgánu by malo byť len také porušenie zákona, ktoré má alebo by mohlo mať za následok ujmu na právach účastníkov konania. Rovnako by sa toto pravidlo malo vzťahovať aj na prípady porušenia procesných predpisov. Aj v týchto prípadoch by dôvodom zrušenia rozhodnutia malo byť len také porušenie zákona, ktoré má alebo by mohlo mať vplyv na zákonnosť preskúmvaného rozhodnutia (§ 250j ods. 1 písm. e/ OSP).

Najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že preskúmané rozhodnutie bolo vydané v rámci samostatného personálneho konania, ktoré nemá charakter konania o trestnom obvinení. V tomto smere sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovaného správneho orgánu, uvedenou v jeho odvolaní.

Taktiež najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v totožnej veci už vydal rozhodnutia pod sp. zn. 5Sžo/252/2010 a sp. zn. 5Sžo/216/2010, ktoré sú právoplatne skončené a v ktorých sa vysporiadal aj s námietkou zákonnosti použitia obrazovo-zvukového záznamu. Z rozhodnutia pod sp. zn. 5Sžo/252/2010 možno v zmysle § 250ja ods. 7 OSP citovať nasledovné:

„Najvyšší súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že preskúmané rozhodnutie bolo vydané v rámci samostatného personálneho konania, ktoré nemá charakter konania o trestnom obvinení. V tomto smere sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovaného správneho orgánu, uvedenou v jeho písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu.

Najvyšší súd k námietke žalobcu, že krajský súd neprihliadol na jednu zo základných zásad trestného konania, a to na zásadu prezumpcie neviny žalobcu a následne krajský súd nevykonal dodatočné dokazovanie, uvádza, že túto považuje za právne irelevantnú a súhlasne s vyjadrením žalovaného k odvolaniu žalobcu poukazuje na to, že konanie o prepustení zo služobného pomeru a trestné konanie sú samostatnými konaniami s osobitnou právnou úpravou, pričom v konaní o prepustení zo služobného pomeru pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemožno vydanie rozhodnutia viazať a podmieňovať rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní. Kým v konaní o prepustení zo služobného pomeru postačí preukázanie porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, v trestnom konaní podmienkou rozhodnutia o uznaní viny je preukázanie spáchania skutku, ktorý má povahu trestného činu alebo prečinu. O prepustení colníka zo služobného pomeru teda rozhoduje príslušný nadriadený a tento si podľa zákona vo veci robí vlastný úsudok a v samostatnom personálnom konaní rozhoduje nezávisle na výsledku trestného konania. Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom teda nemožno podmieňovať spáchaním trestného činu, a na tomto základe účinne sa domáhať trestnoprávnej zásady prezumpcie neviny. Táto zásada platí v trestnom konaní a nie v konaní vo veciach služobného pomeru colníka.

Ďalej považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že správne uváženie je súdom preskúmateľné v zmysle ustanovenia § 245 ods. 2 OSP, podľa ktorého pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Pri preskúvaní rozhodnutia, ktoré bolo vydané na základe voľnej úvahy, je povinnosťou súdu posúdiť, či rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom, ale z rozhodnutia musí byť tiež zrejmé, akými úvahami sa správny orgán riadil. Súčasťou preskúmania napadnutého rozhodnutia súdom je i posúdenie, či správne uváženie je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení; nie je povinnosťou prieskumného súdu nahradiť použité správne uváženie svojim vlastným.

Správny orgán totiž i pri voľnom uvážení nesmie nerešpektovať zákon, ako i prekračovať jeho medze, a tiež nesmie pri použití voľnej úvahy prejavovať svoju ľubovôľu.

Najvyšší súd k ďalšej námietke žalobcu, tiež zhodne s názorom žalovaného uvádza, že v danom prípade záviselo len od úvahy správneho orgánu, či žalobcu v súlade s ustanovením § 42 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. v dočasne pozbaví výkonu štátnej služby, alebo ho zo služobného pomeru podľa § 183 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona v znení účinnom do 31.08.2009 prepustí, keďže ustanovenie § 42 ods. 1 citovaného zákona, príslušnému správne orgánu neukladá obligatórnu povinnosť, aby svojim rozhodnutím dočasne pozbavil colníka výkonu štátnej služby, ak sa tento stane dôvodne podozrivým, že porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom, alebo je podozrivý, že spáchal trestný čin, a jeho ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby.“.

Najvyšší súd k zhora uvedenému poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v

zmysle ktorej k imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95). Jeho súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, (napr. L US 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99) teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované, pretože inak dochádza aj k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania. Ďalej podľa názoru ústavného súdu za diskriminačný možno považovať taký postup ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov najvyšší súd zverejňuje súdne rozhodnutia zásadného významu a prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, a to za účelom zabezpečenia ich jednotného výkladu a jednotného používania. Význam takého uverejňovania rozhodnutí uverejňovania rozhodnutí, ktorého dôsledkom je aj faktické rešpektovanie tzv. konštantnej judikatúry súdmi, je treba vidieť z pohľadu princípu predvídateľnosti práva, ktorý je neopomenuteľným komponentom princípu právnej istoty, ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorým je Slovenská republika v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy.

Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť uplatnenia princípov právneho štátu. Dodržiavanie princípov právneho štátu v rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky práva na súdnu ochranu, zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Orgánmi ochrany týchto práv sú Ústavný súd Slovenskej republiky, resp. Európsky súd pre ľudské práva.

V tejto súvislosti poukazuje najvyšší súd na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci Beian v. Rumunsko č. 1 zo dňa 06.12.2007), v zmysle ktorej vzájomne si odporujúca judikatúra vnútroštátneho najvyššieho súdu predstavuje porušenie pohovoru o ochrane ľudských práv a v danom prípade bolo porušené právo sťažovateľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), ako aj právo podľa čl. 14 Dohovoru v spojení s čl. 1 Protokolu č. 1. Európsky súd pre ľudské práva ďalej uviedol, že rozdiely v súdnych rozhodnutiach sú prirodzene obsiahnuté v každom súdnom systéme, ktorý je založený na existencii viacerých nižších sudov s územnou pôsobnosťou obmedzenou pre svoj región, a preto úlohou najvyššieho súdu je práve usmerňovať (regulovať) tieto protirečivé rozsudky. Najvyšší súd, ako najvyššia súdna autorita v krajine, prihliadajúc na konzistenciu svojej judikatúry nemôže pripustiť, aby vydal v dvoch obdobných veciach diametrálne odlišné rozsudky. Takéto rozhodnutie by bolo potom podľa najvyššieho súdu v rozpore s princípom právnej istoty, ktorý je zahrnutý v niekoľkých článkoch Dohovoru a tvorí jeden zo základných elementov právneho štátu a stalo by sa zdrojom právnej neistoty.

Najvyšší súd, pri tejto príležitosti dáva do pozornosti aj judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúcu sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď.

Ústavný súd Slovenskej republiky. nálezom sp. zn III. ÚS 192/06 z 03.11.2006, konštatoval, že „ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal 50 skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.“

Z vyššie uvedeného najvyšší súd má za to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo viacerých svojich rozhodnutiach, na ktoré poukázal vyššie, k námietke žalobcu k podanej žalobe, zákonnosti použitia obrazovo-zvukového záznamu, k tejto právnej otázke už zaujal záväzný názor.

Čo sa týka zdôvodnenia zákonnosti použitia obrazovo-zvukového záznamu v konaní o prepustení zo služobného pomeru colníka s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 5/2011-77 z 15.12.2011 najvyšší súd v zhode s tvrdením žalovaného má za to, že rozsudok Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/161/2010 bol zrušený z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, čo malo za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu a základného práva na súkromie cit. z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 5/2011-77 z 15.12.2011: „Najvyšší súd na odvolaciu námietku sťažovateľa o neprípustnosti použitia obrazovo-zvukového záznamu z trestného konania v odôvodnení svojho rozsudku nijako nereagoval a s námietkou sa nevysporiadal, hoci táto mala pre posúdenie veci zásadný význam. Nezaujal teda žiadne stanovisko v otázke vzájomného vzťahu medzi ustanovením § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe na jednej strane a ustanoveniami § 114 Trestného poriadku a § 3 zákona o ochrane pred opočúvaním na strane druhej. Z tohto aspektu je rozsudok najvyššieho súdu zjavne neodôvodnený a v konečnom dôsledku nepreskúmateľný, keďže nedáva dostatočnú odpoveď na sťažovateľom nastolenú rozhodujúcu právnu otázku. V podstate a primárne to znamená porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. Zároveň sekundárne tým došlo k zásahu do základného práva na súkromie podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru (bod 1 výroku nálezů).“.

Vo výroku nálezů i v odôvodnení konštatoval, že „Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 3Sžo/161/2010 porušil čl. 8 ods. 1 a 2 Dobovom o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s tým, že orgány verejnej správy a Krajský súd v Košiciach oprávnene použili ako dôkaz obrazovo-zvukový záznam získaný v trestnom konaní.“. Teda použitie obrazovo-zvukového záznamu orgánmi verejnej správy a súdu hodnotí ako oprávnené. Z odôvodnenia nálezů ústavného súdu vyplýva, že „vzhľadom na ustanovenie § 227 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a takýmto prostriedkom je nepochybné aj obrazovo-zvukový záznam. Procesné ustanovenie, podľa ktorého za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí, pokiaľ sú v súlade s právnymi predpismi, treba z ústavnoprávneho hľadiska považovať za kolíziu verejného záujmu a ochrany práv. Ide totiž o stret medzi verejným záujmom na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia v konaní a ochranou určitých práv, resp. oprávnených záujmov, ktoré bránia použitiu niektorého dôkazného prostriedku. Vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že prednosť má verejný záujem na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia, avšak za súčasného spolupôsobenia brzd daných s ohľadom na ochranu určitých práv, resp. oprávnených záujmov.“. Ústavný súd Slovenskej republiky ďalej konštatuje, že „z ustanovenia § 114 ods. 7 Trestného poriadku vyplýva zásadný zákaz použitia obrazovo-zvukového záznamu získaného v rámci konkrétneho trestného konania v inom trestnom konaní, avšak S určitými taxatívne vymenovanými výnimkami. Trestný poriadok upravuje materiu získavania a použitia obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami iba v rámci trestného konania. Naproti tomu získavanie a použitie obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami v iných konaniach, resp., pre účely iných konaní upravuje zákon č. 166/2003 Z. z. (§ 1 ods. 1 a 2).“.

Podľa § 227 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 227 ods. 2 zákona č. 200/1998 Z. z. dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci, a obhliadka.

Podľa § 227 ods. 3 zákona č. 200/1998 Z. z. účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.

Podľa § 227 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z. z. oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 114 ods. 7 Trestného poriadku v inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej boli vyhotovené obrazové, zvukové alebo obrazovo-zvukové záznamy, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak sa súčasne aj v tejto veci vedie trestné konanie pre úmyselný trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou tri roky, korupciu, trestný čin zneužívania

právomoci verejného činiteľa, trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti alebo pre iný úmyselný trestný čin, o ktorom na konanie zaväzuje medzinárodná zmluva.

Uvedené ustanovenie obsahuje zákaz použitia vyhotovených obrazovo-zvukových záznamov v inej trestnej veci. Predmetom konania najvyššieho súdu v správnom súdnictve nebola trestná vec. Z tohto dôvodu najvyšší súd implicitne vychádzal z názoru, že uvedené ustanovenie nie je v rámci súdneho prieskumu zákonnosti relevantné a ani Trestný poriadok nie je prameňom správneho práva, pokiaľ niektorý z právnych predpisov, ktoré sú prameňom správneho práva na použitie Trestného poriadku neodkazuje.

Ustanovenie § 114 Trestného poriadku je systematicky zaradené do piatej hlavy Trestného poriadku s názvom „Zabezpečovanie informácií“. Dokazovanie je samostatne upravené v šiestej hlave Trestného poriadku s názvom „Dokazovanie“.

Trestný poriadok neobsahuje ustanovenie zakazujúce použiť dôkazy získané v trestnom konaní v iných konaniach, napr. v správnom konaní o skončení služobného pomeru.

Z uvedeného je zrejmé, že zákon rozlišuje medzi zabezpečením informácií a dokazovaním.

Podľa § 1 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním tento zákon ustanovuje podmienky použitia informačno-technických prostriedkov bez predchádzajúceho súhlasu toho, komu zasahuje do súkromia orgán štátu, ktorý informačno-technický prostriedok používa.

Podľa § 1 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním tento zákon sa nevzťahuje na použitie informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní podľa osobitného zákona. (Trestný poriadok).

Podľa § 3 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním informačno-technický prostriedok možno použiť iba vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na zabezpečenie bezpečnosti štátu, obranu štátu, predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti alebo na ochranu práv a slobôd iných. Použitím informačno-technického prostriedku sa môže základné právo alebo sloboda obmedziť len v nevyhnutnom rozsahu a nie dlhšie, ako je to nevyhnutné na dosiahnutie zákonom uznaného cieľa, na ktorý slúži.

Predchádzanie trestnej činnosti colníkov pri výkone ich služby a v mieste výkonu služby je relevantným dôvodom pre použitie informačno-technického prostriedku. Najvyšší súd vychádza zo skutočnosti, že nevyhnutnosť ich použitia vyplýva i z okolností tohto prípadu, na vonkajšej hranici colného územia EÚ s Ukrajinou.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním údaje získané informačno-technickými prostriedkami možno použiť výlučne na dosiahnutie účelu pri plnení úloh štátu, ktoré spĺňajú podmienky podľa odseku 1.

Túto zákonnú podmienku považuje najvyšší súd v tomto štádiu konania za osvedčenú.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním kópiu zvukového, obrazového alebo obrazovo-zvukového záznamu, ktorý bol vyhotovený použitím informačno-technického prostriedku, možno postúpiť len vecne a miestne príslušnému štátnemu orgánu, ak záznam môže byť dôkazom v konaní vedenom pred príslušným štátnym orgánom v medziach jeho zákonom ustanovenej právomoci. Vecne a miestne príslušný štátny orgán, ktorému bol záznam postúpený, nesmie vyhotovovať kópiu záznamu ani záznam alebo jeho prepis poskytnúť k nahliadnutiu či skopírovaniu inej osobe, inému štátnemu orgánu alebo orgánu územnej samosprávy alebo inej samosprávy.

Najvyšší súd v tomto konaní nezistil existenciu ustanovenia Trestného poriadku, ktoré by zakazovalo použitie obrazovo-zvukového záznamu v inom ako trestnom konaní. Ustanovenie § 114 ods. 7 Trestného poriadku používa pojem „v inej trestnej veci“ a nie pojem v „inej veci“. To znamená, že

použitie záznamu je obmedzené, ak vedie k trestnej zodpovednosti. Trestná zodpovednosť má však prísnejšie podmienky na uplatnenie ako disciplinárna zodpovednosť colníkov, ktorí podliehajú služobnej disciplíne.

Najvyšší súd v zhode s tvrdením žalovaného je toho názoru, že v danom prípade bolo v konaní jednoznačne zistené a dôkazné preukázané, že obrazovo -zvukové záznamy boli vyhotovené v súlade so zákonom orgánmi činnými v trestnom konaní na účely trestného konania, a orgány činné v trestnom konaní ich v súlade so zákonom č. 166/2003 Z. z. poskytli, resp. sprístupnili colným orgánom, na účely konania vo veci služobného pomeru.

Najvyšší súd sa nestotožnil s právnym názorom krajského súdu, že v konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, v ktorom bol použitý ako obrazovo-zvukový záznam, nebolo preukázané, že uvedené obrazovo-zvukové záznamy neboli vyhotovené a poskytnuté colným orgánom v súlade so zákonom, a je preto potrebné objasňovať otázku sprístupnenia obrazovo-zvukových záznamov colným orgánom pre účely vo veciach služobného pomeru colníkov a skutočnosť, či tento záznam bol či nebol použitý v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku.

Podľa názoru najvyššieho súdu preskúmané rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu boli vydané v súlade so zákonom, vychádzajú zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, majú požadované formálne a obsahové náležitosti a sú dostatočne odôvodnené. Z administratívneho spisu žalovaného, z ktorého bolo potrebné pri súdnom prieskume rozhodnutia vychádzať, vyplýva, že správne orgány konali na základe zákonne získaných dôkazov a zistené skutočnosti preukazujú, že v konaní o prepustení zo služobného pomeru colníka nie sú žiadne pochybnosti o dôkazoch a dôvodoch na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru colníka.

Podľa názoru najvyššieho súdu boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z. z. (v znení účinnom do 31.08.2009), pretože žalobca ním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prisahu a služobné povinnosti tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva tiež do pozornosti, že služobný pomer colníka vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým - verejnoprávnym a po celú dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pracovného pomeru, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavenie. Služobný pomer sa od pracovnoprávneho pomeru výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia - služobný pomer colníka sa tiež končí mocenským aktom - rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené považoval námietky žalovaného smerujúce proti rozsudku prvostupňového súdu za dôvodné, také ktoré môžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 220 OSP s poukazom na dôvody napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.